

PAGE
Zbirka klasikov
.....

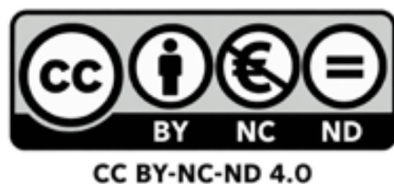


Ivan Tavčar

Cvetje v jeseni

Priredila Mateja Meh





Licenca Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0

Ta knjiga in njeni deli se lahko prosto uporabljajo pod pogojem, da je vir ustrezno naveden in da se vsebina ne uporablja v komercialne namene.



**Sofinancira
Evropska unija**

Financira Evropska unija.

Izražena stališča in mnenja so izključno stališča avtorjev in ne odražajo nujno stališč Evropske unije ali Evropske izvajalske agencije za izobraževanje in kulturo (EACEA). Niti Evropska unija niti EACEA zanje ne moreta biti odgovorni.

PAGE - Project for Advancing Cognitive
Accessibility in Publishing.

Številka projekta: 101173233 - PAGE - CREA-CULT-2024-COOP

Ivan Tavčar

Cvetje v jeseni

Priredila Mateja Meh

Vsebina

Uvod	8
Osebe v zgodbi	9
Na ljubljanskem vrtu	15
Janezova zgodba	17
Na obisku pri bratrancu	22
Boštjanu na Jelovem brdu	22
Maša in sejem	33
Pismo iz Ljubljane	38
Pohod na goro Blegoš	45
Odhod v Ljubljano	51
Janez kupi Mlačanovo kmetijo	57
Janez se vrne na Jelovo brdo	60
in zasnubi Meto	60
Na ljubljanskem vrtu	62
Zbirka PAGE	66

Uvod

Zgodbo Cvetje v jeseni
je napisal Ivan Tavčar.
Zgodba govori o ljubezni med
moškimi in žensko.
Moški živi v mestu,
ženska živi na vasi.
Moški je starejši od ženske.
Zgodba se konča žalostno.

Osebe v zgodbi

Janez

Janez živi v mestu.

Star je 38 let.

Janez je odvetnik in dela v pisarni.

Ima veliko dela.

Janez je včasih živel na vasi.

Ko je živel na vasi, je bil srečen.

Janez je v mestu nesrečen.

Janez se v mestu večkrat spomni dogodkov iz življenja na vasi.

Janez pogreša življenje na vasi.

Meta

Meta živi v vasi Jelovo brdo.

Stara je 17 let.

Meta je hči Boštjana in Barbe Presečnik.

Je kmečko dekle.

Helena

Helena živi v mestu.

Helena je Janezova prijateljica.

Janez Heleni zaupa.

Danijel

Danijel je hlapec na kmetiji Presečnik.

Na kmetiji Presečnik pomaga

pri težjih kmečkih opravilih.

Liza

Liza je dekla na kmetiji Presečnik.

Na kmetiji Presečnik pomaga

pri gospodinjskih in kmečkih opravilih.

Boštjan in Barba

Boštjan in Barba sta mož in žena.

Imata hči Meto.

Družina se piše Presečnik.

Imajo kmetijo.

Boštjan je Janezov bratranec.

Katinka

Katinka dela v gostilni.

Je gostilničarjeva hči.

Na ljubljanskem vrtu

Janez živi v Ljubljani.

Nekega dne Janez in njegove prijateljice
sedijo na vrtu v Ljubljani.

Pijejo kavo in se pogovarjajo.

Janez prijateljice spomni,
da so se poročile zaradi denarja.

Prijateljicam pove,
da večina ljudi ne pozna iskrene ljubezni.

Prijateljicam ni všeč,
kar pravi Janez.
Razjezijo se.
Janezu povejo,
da ljubijo svoje može.
Janez jim odgovori,
da je iskrena ljubezen redka.

Janez prijateljicam zaupa,
da je on iskreno ljubezen doživel,
ko je bil star 38 let.
Janez prijateljicam začne pripovedovati
svojo zgodbo o ljubezni.

Janezova zgodba

Moja zgodba se začne,

ko sem bil star 38 let.

Živel sem v mestu.

Imel sem dobro službo in denar.

Ampak bil sem nesrečen.

Manjkala mi je ljubezen,

zato je bilo moje življenje dolgočasno.

Pogrešal sem življenje na vasi.

Nekega dne sem na ulici srečal znanca.

Znanec je bil neprijazen do mene.

Rekel mi je:

Janez, tako sam si.

Poroči se že enkrat.

Zaradi njegovih besed
sem postal še bolj nesrečen.

Takrat sem se spomnil na
prijateljico Heleno.

Helena se mi je zdela
najlepša gospa v mestu.

S Heleno sem se lahko pogovarjal
o različnih stvareh.

Njene prijazne besede
so me vedno pomirile.

Šel sem k Heleni.
Zaupal sem ji,
da sem nesrečen.

Helena mi je rekla:

**Ljudje govorijo,
da prepogosto hodiš k nam na obiske.
Naša hči je stara dovolj,
da se poroči.
Morda mislijo,
da jo osvajaš.
Ni več primerno,
da nas še obiskuješ.**

Helena me je s temi besedami prizadela.
Žalosten sem odšel.

Ko sem se vračal domov,
sem srečal zdravnika,
ki ni bil prijazen do bolnikov.

Zdravnik mi je rekel:

Slabo izgledaš.

Kaj počneš?

Rekel sem mu:

Bolan sem.

Zdravnik mi je odgovoril:

Ti nisi bolan.

Preveč delaš in ješ.

Zredil si se.

Janez, pojdi v hribe.

Veliko se gibaj.

Spomnil sem se na bratranca Boštjana,
ki živi na vasi Jelovo brdo.

Boštjan ima na Jelovem brdu kmetijo,
kjer nisem bil že dolgo.

Odločil sem se,
da bom odšel k
bratrancu Boštjanu na kmetijo.

Vedel sem,
da me bo bratranec Boštjan vesel.
Boštjan mi je napisal že več pisem,
v katerih me je vabil na obisk.

Na obisku pri bratrancu Boštjanu na Jelovem Brdu

Na vasi sem se vedno dobro počutil.
Ko sem prišel na Jelovo brdo,
sem se spomnil svojega otroštva.

Ko sem bil otrok,
sem veliko časa preživel v naravi.
Lovil sem ptice in ribe ter
pasel ovce.

Na Jelovem brdu sem obiskal
bratranca Boštjana in
njegovo ženo Barbo.
Boštjan in Barba imata kmetijo.

Kmetija Presečnik je
velika in urejena.
Presečnikovi so bogati kmetje.

Ko sem stopil v hišo,
sem zagledal Lizo in Danijela.
Liza in Danijel sta bila
dekla in hlapec na kmetiji.
Liza in Danijel sta se imela rada,
čeprav sta se velikokrat prepirala.
Prepirala sta se,
ker je Liza varčevala denar,
Danijel pa je zapravil ves denar za pijačo.
Tudi tokrat sta se prepirala.

Boštjan in Barba sta me prijazno sprejela.
Povedal sem jima,
da bom na njihovi kmetiji
ostal nekaj časa.
Bila sta vesela.

Zvečer smo imeli večerjo.
Sedeli smo za eno mizo.
Vsak je dobil veliko leseno žlico.
Vsi skupaj smo jedli iz ene sklede.
Najprej smo jedli kuhan krompir,
nato še štruklje.

Barbo sem vprašal:

Kje pa je Meta?

Barba mi je odgovorila:

Večerjo je pojedla pri peči.

Mislim,

da jo je malo sram pred tabo.

Boštjan je rekel:

Meta je sitna.

Kadar je sitna,

ni prijetno biti v njeni družbi.

Barba je rekla:

Boštjan, bodi bolj prijazen z Meto.

Meta ni zdrava,

zato se hitro razjezi.

Nato sem zagledal Meto.

Zdela se mi je zelo lepa.

Meti sem rekel:

Pridi sem, Meta.

Tiho je odgovorila:

Saj grem.

Prišla je do mize in

se usedla na stol.

Pogledal sem jo.

Takoj je pogledala stran.

Imela je zelo lep obraz.

Svetle lase je imela spletene v kito.

Všeč mi je bila.

Tega ji nisem smel pokazati,

ker je bila veliko mlajša od mene.

Meta mi je rekla samo eno stvar:

Brado si obrij.

Samo živali imajo dlake po celi glavi.

Po večerji sem šel v sobo.

V sobi sem imel odprto okno.

Dihal sem svež gorski zrak.

Prijetno sem se počutil.

Dobro sem spal in

se zjutraj zbudil zgodaj.

Za zajtrk smo imeli žgance.

Včasih so žgance na vasi jedli pogosto.

Danes mladina žgancev sploh ne pozna.

Rad imam žgance.

Nobena hrana v mestu ni tako dobra,

kot so žganci na vasi.

Po zajtrku smo jaz, Boštjan in
Danijel šli kositi travo.
Prišli smo do travnika.
Na travniku je bilo polno cvetočih rož.
Na travniku so bili pajki,
ki so pletli mreže.
Na pajkovih mrežah je bila rosa.

Kapljice rose so se svetile.
Slišal sem petje ptic.
Vse to je bilo zelo lepo.

Boštjan, Danijel in jaz
smo se postavili v vrsto in
začeli kositi travo.
Danijel se je važil pred mano.

Rekel mi je:

Tekmujva,

kdo bo hitreje kosil.

Takoj sem bil za Danijelov predlog
o tekmovanju.

Začela sva kositi travo.

Na začetku sem kosil slabo.

Nato sem začel kositi boljše kot Danijel.

Prehitel sem ga.

Danijel se je razjezil.

Jezno je vrgel koso na tla.

Na travnik sta prišli tudi
Meta in Liza.
Prinesli sta malico.
Za malico smo imeli
kislo mleko in črni kruh.

Meta mi je zašepetala:
Pojdi z mano,
da ti nekaj pokažem.

Danijel je opazil,
da mi je Meta nekaj zašepetala.
Začel se je norčevati iz naju.
Rekel nama je:
Mož in žena,
žlica masla,
skupaj krave pasla.

Z Meto sva šla do potoka v bližini.
Hodila sva po travniku in med drevesi.
Ob potoku je bil mir.
Razgled je bil lep.

Meta je vrgla ruto z glave in
odvezala še ruto,
ki jo je imela okrog vratu.
Obe ruti je vrgla v travo.

Meta se je obrnila k meni.
Zavihala si je rokave.
Rekla mi je,
da mi bo pokazala,
kako se lovi postrvi v potoku.

Meta me je prosila,
da ulovim nekaj kobilic.
Kobilice so bile vaba za postrvi.
Meta se je ulegla ob kamen,
ki je bil v potoku.
Roke je položila pod kamen.

Povedala mi je,
da se je dotaknila postrvi.
Pri tem je dvignila nogo visoko v zrak.
Ni vedela,
da je pokazala nekaj gole kože.

Takrat sem opazil,
da Meta ni več otrok.
Meta je mlado dekle.

Vrnila sva se na kmetijo Presečnik.

Maša in sejem

Bila je nedelja.

Boštjan in Barba,

Danijel in Liza

so že odšli k maši.

Jaz sem pred hišo čakal Meto,

da bova šla skupaj.

Oblekel sem kratke hlače,

nogavice do kolen, suknjič in klobuk.

Mislil sem,

da sem lepo oblečen.

Ko je Meta prišla iz hiše,

se je začela smejati.

Meta se je tako smejala,

da je bila solzna.

Meta mi je rekla:

**Vsi se ti bodo smejali,
če te bodo videli tako oblečenega.**

Zato sem se šel preobleč.

Obdržal sem le klobuk,
ker je bil všeč Meti.

Meta je bila zelo urejena.

Nosila je svetlo sivo krilo.

Na glavi je imela modro ruto.

Okrog vratu je imela zeleno ruto.

Meta mi je bila zelo všeč.

Še posebej mi je bila všeč zelena ruta,

ki jo je Meta imela okrog vratu.

Ruta je bila mehka in lepa.

Zelo ji je pristajala.

Všeč mi je bilo,
da se Meta ni oblekla kot gospe v mestih.
V mestih ženske nosijo klobuke in
barvaste čevlje.

Bila sva pozna.
Do cerkve sva prišla zadnja.

Pri maši sem se spomnil,
da me je mati za praznike
vedno peljala v to cerkev.
Takrat se mi je cerkev zdela čarobna.
Zdaj se mi je cerkev zdela drugačna.
Pomislil sem:
Škoda, da nisem več otrok.

Po maši smo z Lizo in Meto šli na sejem.
Meti in Lizi sem kupil ruto,
nekaj sladkarij in srce iz testa.
Meti sem kupil večje in
lepše okrašeno srce.

Nato se je začela zabava.
Meto sem prosil za ples.
Plesala sva.
Drugi so naju opazovali.
Meta se je naslonila name.
Čutil sem,
kako bije njeno srce.

Na poti domov
mi je Meta večkrat povedala:
Bilo je zelo lepo.

Naslednji dan sem šel mimo Metine sobe.
V njeni skrinji sem opazil srce iz testa,
ki sem ji ga kupil na sejmu.

Pismo iz Ljubljane

Nekega dne sem prejel pismo iz Ljubljane.
V vasi ni bilo pošte,
zato sem pismo šel iskat v vaško gostilno.
V pismu je pisalo,
da me v pisarni čaka veliko dela.
Vedel sem,
da bom moral nazaj v Ljubljano.

V gostilni me je ogovorila Katinka.
Katinka je delala v gostilni.
Naročil sem vino.
Katinka je klepetala z mano.

Ko sem pogledal proti vratom,
sem zagledal Meto.

Meta je ježno rekla:

**Mati Barba pravi,
da pridi domov.**

Nato se je hitro obrnila in
ježno zaloputnila vrata.

Ko sem stopil iz gostilne,
sem zagledal Meto.

Čakala me je.

Rekla mi je:

Doma te čakamo.

Ti pa sediš v gostilni.

Meta je bila pri večerji še vedno
jezna name.

Ruto je imela zavezano tako,
da je zakrivala pol njenega obraza.
Meta med večerjo ni nič govorila.

Jedli smo preprosto jed iz moke in vode.
Jed je podobna kaši ali žgancem.
Jedli smo iz ene sklede.
Na sredini sklede je bil kup ocvirkov.
Ko smo jedli,
mi je Meta ponudila nekaj svojih ocvirkov.
Zato sem vedel,
da ni več tako jezna.

Po večerji je Meta brez besed
odšla v svojo sobo.

Ko sem se umil,
je bilo že pozno.
Odločil sem se,
da bom govoril z Meto.

Vzel sem lestev,
ki je stala ob hlevu.
Lestev sem prislonil k oknu Metine sobe.
Po lestvi sem splezal do okna.

Potrkal sem na okno in
tiho poklical:
Meta, ali spiš?

Meta je odprla okno.
Zavita je bila v dolgo ruto.
Bila je rdeča v obraz.

Močno se je tresla.

Vprašala je:

Moj bog, zakaj si prišel?

Kaj bo rekla mati?

Meti sem rekel:

**Ne morem spati,
ker si jezna name.**

Meta mi je rekla:

**Saj veš,
da nisem več jezna nate.**

Vprašal sem jo,
zakaj je bila jezna.

Rekla mi je, da zato,
ker sem govoril s Katinko.

Meto sem vprašal:
Nisi več huda name?
Ali mi daš roko?

Meta mi je podala roko.
Začutil sem njene mehke prste.
Želel sem si,
da bi jo lahko dolgo držal za roko.

Meta pa me je rahlo odrinila in rekla:
Lahko noč.

Ko sem zlezel po lestvi dol,
je iz sence stopil Danijel.
Danijel se mi je smejal.
Rekel ni nič.
Vzel je lestev in jo pospravil.

Drugi dan pri kosilu sem opazil,
da vsi vedo
za moje nočno srečanje z Meto.

Pohod na goro Blegoš

Čas je mineval.

Prišla je jesen.

Na kmetiji Presečnik smo se začeli
pripravljati na zimo.

Rezali smo travo in grmovje,
da bodo pozimi postlali živalim.

Grabili smo listje.

Posekali smo nekaj dreves v gozdu.

Drevesa smo nasekali,
da bodo na kmetiji imeli drva za zimo.

Dobil sem še več pisem iz Ljubljane.

Vedel sem,

da bom moral kmalu nazaj v mesto.

Pred vrnitvijo v Ljubljano
sem si želel še na bližnjo goro Blegoš.
Pri večerji sem povedal,
da bom zjutraj šel na Blegoš.

Meta je želela z mano.
Boštjan je bil proti.
Barba je rekla,
da Meta lahko gre.

Naslednje jutro sva z Meto
odšla na Blegoš.
Hodila sva po gozdu in
nabirala lešnike.

Tekmovala sva,
kdo jih bo nabral več.
Meta je nabrala več lešnikov kot jaz.
Bila je vesela.

Naredil sem načrt.
Meti bom povedal,
kaj čutim do nje.
Da sem zaljubljen vanjo.
Da si želim,
da bi postala moja žena in
da bi skupaj živela v mestu.
Čakal sem priložnost,
da ji povem vse to.

Meta je v gozdu našla dve rdeči jagodi.

Našla je tudi bel cvet.

Eno jagodo je pojedla Meta,
drugo jagodo in cvet je dala meni.

Jagodo sem pojedel,
cvet sem spravil v denarnico.

Meta je rekla:

Vrzi cvet stran.

Cveta nisem želel vreči stran.

Meti sem rekel:

Ta cvet me bo v mestu spominjal nate.

Prišla sva na vrh gore Blegoš.

Meta je bila utrujena,
a navdušena nad razgledom.

Videla sva zelo daleč.

Meta je rekla:

**Tam je Ljubljana,
kjer živiš.**

Tiho me je vprašala:

Kdaj spet prideš?

V šali sem ji rekel:

Pridem na tvojo poroko.

Moje besede so Meto ujezile.

Pogledala je stran od mene.

Solze so ji začele teči po licu.

Meto sem želel potolažiti.

Rekel sem ji:

Greva nabirat rože.

Meta je nabrala šopek rož.

Rekla je:

Šopek bom shranila.

Spominjal me bo na današnji dan.

Sedla sva v travo.

Jedla sva črni kruh, suhe slive in orehe.

Nato je Meta zaspala.

Gledal sem jo in

razmišljal o svojem načrtu.

Kako naj Meti povem,

da jo ljubim.

Odložil sem se,
da ne bom hitel.
Ne bom ji še povedal.

Odhod v Ljubljano

Poslovil sem se od Boštjana,
Barbe, Danijela in Lize.

Rekli so mi,
naj še kdaj pridem.
Dali so mi darila.

Meta me je pospremila.
V ruti je nosila orehe, slive in
nekaj klobas.
Bila je tiha in žalostna.
Šlo ji je na jok.

Sredi poti sva se usedla na tla.
Še malo sva želela ostati skupaj.
Meta je odložila ruto na travo.

Rekla mi je:

Jej.

Jedel sem.

Meta me je vprašala:

**Ali ti je v Ljubljani težko,
ker si sam?**

**Nikogar nimaš,
ki bi ti kuhal in pral.
Kdo ti bo pomagal,
ko boš zbolel?**

Rekel sem:

**Kje naj dobim kuharico?
Stare kuharice nočem,
mlade pa ne dobim.**

Opazil sem,
da je Meta postala jezna.

Meta mi je rekla:
**Moški v mestih včasih vzamejo
sorodnico k sebi,
da jim pomaga.**

Odgovoril sem ji:
**Kje naj najdem sorodnico?
Če je mlada,
ne bo hotela priti.**

Dodal sem še:

Ti ne poznaš mesta in

ljudi v mestu.

Ljudje v mestu velikokrat

grdo govorijo o drugih ljudeh.

Če bi bila ti pri meni v mestu nekaj časa,

bi hitro videla,

kako zlobni so lahko ljudje.

Mislim,

da si niti na ulico ne bi upala iti,

tako bi te bilo sram.

Meta je zardela in

jezno rekla:

Kdo govori o meni?

Stekla je stran in

začela trgati travniške rože.

Ko se je vrnila,

je v roki imela šopek.

Bila je objokana.

Rekel sem ji:

Meta, čas je,

da grem.

Prosila me je,
naj še malo počakam.
A moral sem oditi.
Rekel sem ji:
Podaj mi roko v slovo.
Obljubiva si,
da bova mislila drug na drugega.

Meta mi je podala roko in rekla:
Jaz bom mislila nate.

Takrat nisem mogel več zdržati.
Objel sem jo.
Poljubil sem jo na obraz in usta.
Ni se branila.

Odšel sem.

Čez nekaj časa sem se obrnil nazaj.

Meta je stala pri miru.

V roki je držala šopek travniških rož.

Janez kupi Mlačanovo kmetijo

Ko sem se vrnil v Ljubljano,
sem pogrešal vse na vasi.
Pogrešal sem gorski zrak in
ljudi na Jelovem brdu.

Težko sem gledal ženske v mestu.
Njihove obleke mi sploh niso bile všeč.
Ves čas sem mislil na Meto.
Ponoči sem sanjal,
da sva skupaj v Jelovem brdu.

Nekega dne sta v mojo pisarno stopila
Danijel in človek,
ki ga nisem poznal.

Danijel mi je rekel:

To je kmet Mlačan z Jelovega brda.

Danijel mi je tudi povedal,
da ni več hlapec na kmetiji Presečnik.
Povedal mi je še,
da se je Liza
poročila z drugim moškim.

Spomnil sem se,
da Mlačana poznam.
Mlačan je imel veliko kmetijo.
Mlačan je imel tudi dolgove.
Ni imel denarja,
da bi odplačal dolgove.
Zato je hotel prodati kmetijo in
oditi v Ameriko.
Tudi Danijel je želel v Ameriko.

Danijel in Mlačan sta me prepričevala,
naj kupim Mlačanovo kmetijo.

Dolgo smo se pogovarjali.

Na koncu sem se odločil:

Kupil bom Mlačanovo kmetijo.

Vrnil se bom na Jelovo brdo.

Janez se vrne na Jelovo Brdo in zasnubi Meto

Hodil sem proti Jelovemu brdu.

Dobro sem se počutil.

Vedel sem,

kaj bom naredil.

Šel sem do Boštjana in

njegove žene Barbe.

Rekel sem jima:

Kupil sem Mlačanovo kmetijo.

Selim se na Jelovo brdo.

Tukaj se bom oženil.

Boštjan me je opozoril,
da je delo na kmetiji težko.
Vprašal me je,
kje bom našel ženo.

Boštjana in Barbo
sem tiho vprašal:
Če dovolita,
bi Meto vzel za ženo.

Boštjan je bil tako presenečen,
da mu je padla pipa iz ust.
Barba je rekla:
Zadovoljna bova,
če vzameš Meto za ženo.

Rekel sem jima,
da moram najprej vprašati Meto,
če sploh hoče biti moja žena.

Meta je v hiši prebiralala fižol.
Bila je shujšana in žalostna.
Stopil sem do nje in rekel:
Spet sem pri vas.

Meta je bila presenečena,
ko me je videla.

Povedal sem ji,
da mi je bilo v Ljubljani dolgčas in
da sem kupil Mlačanovo kmetijo.

Rekel sem ji:

Poročil se bom.

Meta se je prestrašila.

Postala je blede.

Mislila je,

da se bom poročil s Katinko.

Nagnil sem se k Meti in

ji zašepetal:

Tvoj oče in mati bosta zadovoljna,

če se midva poročiva.

Nato sem jo vprašal:

Ali bi se poročila z mano?

Meta me je presenečeno pogledala.

Ni mogla odgovoriti.

Še enkrat sem jo vprašal:

Meta, ali bi se poročila z mano?

Meta je čisto tiho rekla:

Jaz?

Rekel sem ji:

Ja, ti, Meta.

Samo tebe želim za ženo.

Povej mi,

ali želiš biti moja žena?

Še vedno ni mogla govoriti.
Pokimala je in me objela.
Čutil sem njene roke okrog vratu.
Svoje lice je stiskala k mojemu.

Rekel sem ji:

Za vse življenje bova mož in žena.

Bila sva objeta.

Meta je jokala in
ponavljala besede:

Mož in žena vse življenje.

Mož in žena vse življenje.

Mož in žena vse življenje.

Meta me je objemala.
Naenkrat sta njeni roki padli.
Njen obraz je postal bled in
oči je imela široko odprte.
Meta je umrla v mojem objemu.

Kasneje so zdravniki rekli,
da je Meta imela srčno napako.
Jaz pa mislim,
da je umrla od prevelike sreče.

Bil sem zelo žalosten.
Vrnil sem se v Ljubljano.

Na Ljubljanskem vrtu

Ko Janez konča s pripovedovanjem svoje
zgodbe,
prijateljicam pove,
da še vedno pogreša Meto in
da gre vsako leto na Jelovo brdo.

Prijateljicam pove še:

**Mete nisem nikoli pozabil in
nikoli nisem spoznal ženske,
kot je Meta.**

Zato se nisem nikoli poročil.

Prijateljice ne verjamejo njegovim besedam.

Janez jim reče:

Drage prijateljice.

**Povedal sem, kar me je težilo in
kar je bilo dolgo v mojem srcu.**

Zbirka PAGE

Ta knjiga je del zbirke PAGE.

PAGE je evropski projekt.

Cilj projekta je omogočiti lažji dostop do knjig in

kulturnih vsebin ljudem,

ki težje berejo in razumejo besedila.

Partnerji projekta PAGE pripravljajo knjige v lahkem jeziku.

V okviru projekta nastajajo tudi

digitalna orodja in kulturne dejavnosti.

V zbirki PAGE so tudi:

- **Gospa z jezera,**
- **Peter in Ines,**
- **Pripovedke iz davnine,**
- **Dovoljenje, Ciaula odkrije Luno in Oljčni vrč.**

Če želite izvedeti več
o projektu PAGE:

page-project.eu



A soft, watercolor-style illustration of various wildflowers in shades of yellow, orange, and pink, set against a light cream background. The flowers are depicted with delicate, painterly strokes, giving them a dreamy and ethereal appearance. Some flowers are in full bloom, while others are buds or seed heads. The composition is scattered across the lower half of the page.

© Zavod Risa, 2026, © Projekt PAGE, 2026
risa.si, www.page-project.com